

И Заю-Баю хукналъ назадъ. Върналъ се въ гората. Покачилъ се на единъ дънеръ и започналъ речъ:

— Братя, макаръ да сме слаби, ние сме безброй и ще победимъ! Да се съюзимъ!

Три дни и три нощи говорилъ той. Най-сетне всички тръгнали съ него. Почернѣло полето. Въ това време на единъ хълмъ се показала мечката и заревала. Затреперала Заювата войска и се приготвила да бѣга.

— Стой! — извикалъ Заю-Баю. — Забравихте ли? Сговорна дружина, победна дружина. Слушайте менъ и се не бойте! Всички ежовци да излѣзатъ напредъ! А всички останали да взематъ по една дреновица!

Натърколили се ежовцитъ на кълба предъ войската. Грабнали всички други по една дреновица. Ето я и мечката. Изревала тя и се хвърлила съ своитъ приятели — вълкътъ и

лисицата — върху Заювата войска. Но щомъ се хвърлила, писнала отъ болки. Пуссти ежови гърбове! Бодатъ, не се шегуватъ! Пищи мечката и подскача, но на по-остри гърбове попада. А кумчо Вълчо и кума Лиса така силно крещятъ и подскачатъ, като че рженица играятъ. И хичъ нѣматъ сила да се борятъ.

— Тупайте сега! — извикалъ Заю-Баю на своитъ.

Чудо бой падналъ. А като натупали хубаво мечката и приятелитъ ѝ, вързали ги.

Отъ тогава въ тая гора мечката е вързана, а всички други животни сж весели и засмѣни като Зая-Бая.

А Заю-Баю още си подслажда отъ зелето, що получилъ отъ другитъ животни като награда.

Емилъ Кораловъ

